

Снимам се в порно клипове, срещу заплащане. Не искам да късам с гаджето си, нито пък искам да се отказвам от работата си? Какво да правя?

□

Д-р Вrabчев, имам един въпрос към вас. Досега не съм срещала подобна тема. Случи се така, че ме поканиха да снимам порно клип, срещу заплащане. Аз се навих. Приятелят ми не искаше да ме пуска, но накрая и той каза "да", защото ни трябваха пари. После обаче на мен взе, че ми хареса. Дори до оргазъм съм стигала по време на снимки. Какво да правя оттук нататък, а не искам да късам с гаджето си, нито пък искам да се отказвам от работата си. Знам, че не давате конкретни съвети, но все пак - имам нужда от такива. Разберете ме! Не бих искала да се лишавам от тези върховни моменти.

Мира □ □ □

Здравейте ,

За да бъда полезен Вам, направих си труда да прочета писмото ви поне повече от 3 - 4 пъти и то много бавно – буква по буква!. Това от една страна – защото (смея да твърдя) съм професионалист, а от друга исках да разумея, какво точно преживявате и чувствате, когато пишехте писмото си до мен!

Аз лично твърдя, че няма лоша и срамна работа – стига чрез нея човек честно да печели пари за хляба си! Включително и тази, с която сега вие печелите пари за насъщния си! Не Ви осъждам, никак даже! Защото нашия Господ Бог, Исус Христос ни учи да обичаме. И Той каза – когато учениците му и Той срещнали падналата жена,

грешницата: "Нека, който от Вас счита нея за грешница, а себе си за безгрешен – пръв да хвърли камък по нея"! Никой не сторил това. А самия Той коленичил пред нея и измил краката ѝ!

Виждате сама, че от тази гледна точка нещата опират до дълбока вяра в доброто, обичта и нищо повече!

Момент само. Какво изрекох по горе – вяра и обич!

Не ми стана ясно от писмото ви в какво вярвате – в обичта ли? И кого обичате – вашият приятел? Себе си? Или както разбирам от писмото Ви - настоящата си работа? А най-вече ме смущава последното изречение на писмото Ви, цитирам Ви: „Не бих искала да се лишавам от тези (простете, че ще ги поставя в кавички) „ТЕЗИ ВЪРХОВНИ МОМЕНТИ“!

Правя това, защото лично на мен не стана много ясно, какво се крие под тези Ваши думи – върховни моменти?

Питам това, защото, ако е ясно, би бил и ясен и моят конкретен отговор до Вас.

Да предположа (за съжаление, но така го разбирам), че дилемата Ви е между приятелят Ви и другото - вашата настояща професия. А точно в нея пък - другото е, че Вие не искате да се лишите занапред от онези Ваши „работни“ оргазмени преживявания по време на снимки!

Ако това е така? Добре - случва се! Обаче, както казваше баба ми: „Синко, важното е да не ти стане навик“!

И беше много, ама много права.

Та по този въпрос съм говорил с много мои приятели и приятелки – телевизионери, актьори, актриси, танцьори, балетисти! Защото професията им го изисква това. Те винаги ми казваха едно и също, всичките: необходимо е да влезеш в образа си докрай, за да бъдеш адски убедителен пред зрителите си.

И в телевизията, и в киното, и в театъра, в оперетата и операта. Че даже и в цирка. Но според тях това си оставам там – в студиото, на рампата, на сцената, арената, и толкоз.

След това те са си отново онези мъже и жени, които са влюбени в своите приятели и приятелки, съпрузи и съпруги, и хич и не помислят даже че в любовта си с тях, да внасят привкуса на професионалното, което са преживявали преди това.

То за тях е някак си наложено от обстоятелствата, които професията ги изисква. Направили са го професионално и край. За тях на света има само един любим човек, една любима жена. Нищо повече.

Ала те също са ми казвали и това. Ако преминат границата на професионалното, по някаква причина и разбира се тя е най-вече следната - пламнали нови чувства, тогава те разбиват повече от две сърца - тяхното, на досегашния партньор или партньорка и в най-скоро време и на новите им партньори в новите им „професионални“ забежки.

Примери, колкото щете. Само се запознайте с житието - битието на съвременните ни „айдъли“ в телевизията, киното, театъра и т.н.

Отивам и по нататък, разговарял съм, разбира се от съвсем професионален интерес и с дами, упражняващи професията „компаньонка“. Разбирате ме добре, за какво иде реч! Тяхната версия за професионализма им е следната: те също се стараят да доставят удоволствие на клиента си, играейки театър пред него самия, че съпреживяват удоволствието му изживяване. Но само театър, само спектакъл!. Вътрешно обаче не влагат себе си, не влагат своите чувства!?!

Една от тях ми каза: докторе, да изживявам истински оргазъм с клиент, абсурд! Не че не ми се е случвало, но повече не позволявам на себе си това. Има за кого и с кого и като как да го преживея. С този човек, моя настоящ приятел се любим, защото се обичаме. Аз не се продавам за пари, когато съм с него! Разбрахте ли ме?

Аз я разбрах! Но разбрахте ли я Вие??? Защото, питам се, не са ли Ви сходни професиите? Не ми се сърдете - хич не искам да Ви обиждам. И тя и вие отдавате себе си за пари.

Ала тя, според мен е истинската професионалистка.

Ако това не ви отърва, то оставете тази професия. Ако пък искате да продължите с нея - добре. Ама постарайте се да бъдете истинска професионалистка.

Както самата писахте в писмото си - не давам съвети, а само идеи! Изборът е Ваш! И след него, ако трябва да се сърдите на някого, може да се сърдите единствено на самата себе си!

Е сега, за да излезем всички от тягостното, малко поезия за разведряване.

Е няма как, тъй като съпругата ми от гр. Бургас, та по тази причина и аз самия считам, че този морски град е културната столица на България! Та затова от там са най-успешните ни писатели, художници, музиканти, певци, актьори и поети. Ето, затова Ви предлагам един много интересен стих на поетесата Нели Вангелова. Ама разбира се, че е от гр.Бургас.

Ето го :

АЗ ЛИ БЯХ?

Аз ли бях тази, която се вреше

Постоянно в устата на хората,

Най-неразумната и най-грешната,

Дето често сама си говореше

Дето се спъваше в мъжките страсти

В погледи жадно желаещи,

Дето на дявола продаде душата си

За лъжичка измислено щастие.

Аз ли забравих благоприличие

И с тишината се борех?

Бях ли наистина вчера обичана

Или просто със себе си спорех?

Свикнах да бъда в устата на хората.

Свикнах отдавна да бъда различна.

Само не свикнах с теб да говоря,

А да съм от теб необичана.

Ще сторя грях, но Господ ще ми го прости, защото веднага след това ще му се помоля.

Та ето го моят грях. Бих искал, много бих искал този стих да свършва така! "И да съм от теб обичана,

И то такава, каквато съм!

Прости ми Господи, но ти винаги казваш, че обичта, взаимната ни обич е нашето

спасение!

И още - винаги идва денят, часът на равностетката – тогава тежко на онзи, КОЙТО Е САМ, КОЙТО Е САМОТЕН!

Въпреки парите, колите и другите екстри в този наш човешки живот, а покойният Видин Даскалов пееше: ” ... и живот глупешки!”

д-р Илия Врабчев - сексолог